

ТЮЛЕНЯ, ЯКЕ ЧЕКАЛО МАМУ

Тюленья Веді висунуло мордочку надвір. Принюхалося. Навкруги пахло свіжим снігом. Мама тюленьяти відправилася на рифи полювати, і малюк уперше залишився сам.

Він занурився носом у сніг. «Бр-р-р! Холодний!» — подумав.

Мама облаштувала їхню домівку під сніговим пагорбом. У ній було затишно й тепло. Веді любив лежати там і тулитися до матусиного боку.

Але зараз мами поряд не було, тож він почувався самотнім і сумував.

Промайнуло пів дня, а мама все не поверталася. Веді почав хвилюватися.

«Вигляну на хвилинку, чи вона не йде», — вирішив малюк.

Він вийшов надвір і озирнувся. Довкола простяглися безкраї льодові поля Антарктики.

— Ти куди зібрався? — біля Веді приземлився дядько альбатрос.

— Я маму виглядаю.

— Дивися мені, нікуди від дому не йди.

Веді кивнув.

Дядько альбатрос змахнув широкими крилами та злетів. Він трохи покружляв поряд, переконався, що все гаразд, і полетів до океану.

А малюк застиг. Вдивився в далечінь. Де ж мама? У Веді забуркотіло в животі.

— Ох, зараз би молочка... — мрійливо промовило тюленья.

Сковзаючи на животі, малюк вирушив уперед. Неподалік височів сніговий пагорб.

«Якщо я піднімуся туди, то бачитиму далі!» — міркував Веді.

Він підняв голову й оглянув шлях. Високо! Повільно, але вперто Веді подерся вгору. Сніг хрумтів під ластами, а вітер підганяв у спину, ніби промовляючи: «Ну-бо, тюленя, ти зможеш!».

Над головою Веді прошурхотів крилами дядько альбатрос.

— Чому ти не послухався?! — суворо прокричав він.

— Я хочу побачити маму, — тихо відповів Веді.

Малюк важко дихав. Він стомився підійматися, але й далі сунув уперед.

— Ех, неслух! — дядько альбатрос приземлився на вершину.

За хвилину туди добрався й Веді. Тепер вони разом роздивлялися навкруги.

Океан шумів і здіймав холодні хвилі. Мама з тюлентами гуляли нескінченними льодовими полями. Але найважливішої мами у світі видно не було.

— Як ти звідси спускатимешся? — дядько альбатрос із сумнівом поглянув на стрімкий схил.

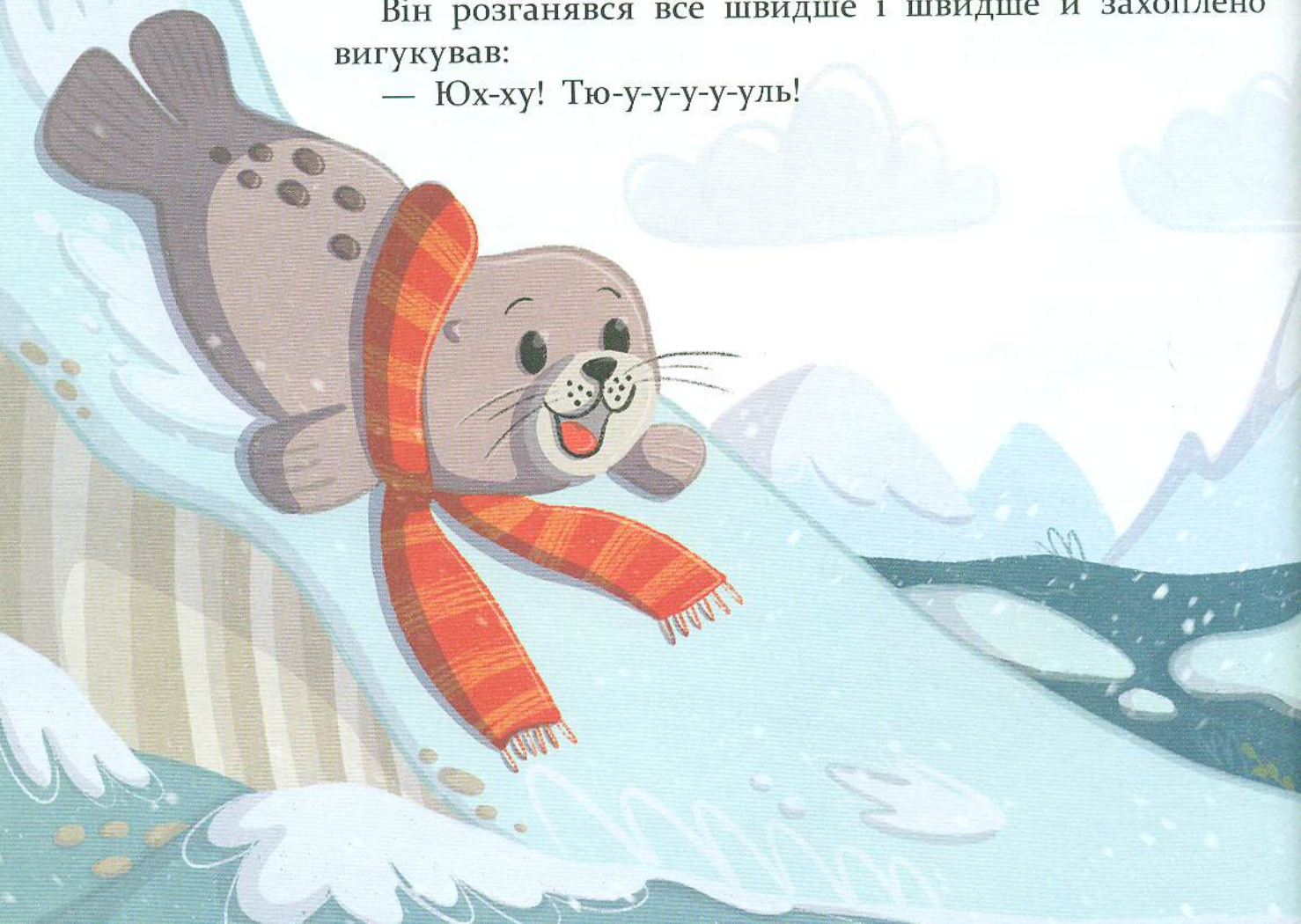
— Поки що не знаю, — зізнався Веді й незграбно наблизився до краю гори. Він повернувся то так, то інакше. Але жоден спосіб не здавався правильним. Малюк розгубився.

Раптом холодний вітер підняв сніг і жбурнув ним у тюленя. Дитинча кліпнуло, похитнулося, підковзнулося й утратило рівновагу.

— Ой! — Веді змахнув ластами, немов крилами, і почав з'їжджати вниз на животику, як на тарілці-льодянці.

Він розганявся все швидше і швидше й захоплено вигукував:

— Юх-ху! Тю-у-у-у-уль!

Сніг іскрився, розлітався навсібіч і лоскотав боки.

Дядько альбатрос летів слідом. Кілька разів він майже схопив малюка, але зупинити не зміг.

Після веселого спуску тюленя приземлилося в м'яку кучугуру. Бумц! Сніг посипався йому на носика.

— Це так весело! — радів Веді.

— Ага, — пробурчав дядько альбатрос і показно схопився за серце. — У мене всередині все похололо!

Веді обтрусився від снігу, хихикнув і почимчикував уперед.

— Ти додому збираєшся? — усе допитувався дядько альбатрос.

Але малюк його не чув. Він побачив знайому постать, зрадів і кинувся до неї.

— Мамусю! Мамусю! — гукав Веді й поспішав назустріч.

Та коли постать повернулася до нього мордою, той зрозумів, що помилився.

— Ой, вибачте, — прошепотів він і винувато потупився.

— Це моя мама! — пропищало тюленя, яке борсалося в снігу неподалік.

— Я вже бачу, — похнюпився Веді.

Чужа мама нахилилася до нього й суворо запитала:

— А ти чого сам гуляєш?

— Мамуся пішла на полювання й не повертається, — на очі Веді навернулися сльози.

